

Beszélgetőkönyv születésnapra

Egy orvos élete nyitott könyv, melynek lapjait a betegek olvassák is rendszeresen. Nemcsak az orvoslásról van véleményük, hiszen a családi háttér is a gyógyítómunkát szolgálja – tegyük hozzá: mindkét részről. A Fedor Zoltán–Mester Ildikó orvos házaspárról az újpestiek örömmel és nagy tisztelettel beszélnek. Dr. Fedor Zoltán – az egyetemi éveket is beleszámítva – 61 éve az orvosi hivatás megszállottja, felesége, dr. Mester Ildikó az Árpád Kórház belgyógyászata után közel 30 évig gyógyított háziorvosként. Beszélgetésünk apropóját dr. Fedor Zoltán közelgő kerek születésnapja és a már nyomdában lévő könyv adja. A találkozóra fényképalbumokkal érkeznek vendégeim.

– A magánélet és az orvoslás között látóhatáron nincsenek elválasztó lapok a fotóalbumban sem, a családi képeket véradáson, ankéton, a rendelőben, orvosok társaságában megörökített pillanatok követik. Rendben van ez így? – kérdezem dr. Fedor Zoltán főorvost.

– Nekünk így természetes. A mi életünk valóban sokak által ismert mederben, a nyilvánosság előtt zajlott és a mai napig is ez a jellemző. A betegeknek is természetes volt, hogy megkérdezzék, hogy vagyunk, mit tanul a fiam, ahogyan mi is betekintést kaptunk egy-egy családba, otthonba. Bár ténylegesen nyugdíjban vagyunk, a mai napig megtisztelő, hogy tanácsot kér tőlem több betegem. Nagyon sok baráttal és kedves újpesti ismerőssel vagyunk kapcsolatban személyesen, telefonon, sőt a számítógép segítségével is. Az utcán lépten-nyomon ismerőssel találkozunk, meg-megállunk, a vásárlás, a postai dolgok sokszor nem egy napos ügyintézés jelentenek időben emiatt. Folyamatosan érezzük az újpestiek szeretetét. Ez kölcsönös, mi is örülünk, ha egykori betegeink életét követni tudjuk. Hol egymással párhuzamosan, hol egymást váltva, hol egy időben dolgoztunk, igaz, nekem koromnál fogva van egy kis előnyöm Ildikóval szemben.

– Hogyan született a könyv ötlete?

– Nagyon régóta ösztökél már Rády Judit, a katolikus általános iskola igazgatóhelyettese, a fiunk egykori bajzás tanára, hogy mondjam magnóra az életemet, ha más miatt nem is, a későbbi utódok kedvéért. Judit, akihez tiszteletteljes családi barátság is fűz bennünket, látta, hogy csak úgy tudja előrelendíteni az ügyet, ha nem magnóra beszéltem, hanem beszélget velem, majd jómaga veti papírra. Végül én is beadtam a derekamat egy házi dolgozat reményében. Nagyon élveztem a közös munkát, és ahogyan formálódtak a könyv fejezetei, egyre inkább éreztük: kiállja a nyilvánosság próbáját is. Tudomásul vettem, ha a Jóisten megadta, hogy jó erőben érjem meg a 80-ik születésnapomat, az életem sokak számára már történelmi jelzővel illetett időket jelenít meg. Kortörténet ez nemcsak a családomról és rólam, benne van nagy szeletben az újpesti gyógyító munka, a velem dolgozó kollégák, a betegek emlékezete is.

– Beleolvashattam a fejezetekbe. Több évtizedes ismeretségünk ellenére is meglepett, hogy Ön, aki, ha szabad úgy fogalmaznom: végtelen nyugalmú, régi vágású úriember, teljes nyíltsággal, remek humorral, öniróniával, a grotesz-

– A beszélgető könyvecske valóságos emberi történetek köteté. Az olvasmányossá tétele Judit érdeme, aki érdeklődéssel fordult felém és érzelmgazdagon ír. Az élet pedig már csak ilyen: hol vidámsággal, hol keserőséggel teli, hol megszépít, olykor valóban megnevetet...

– Keserőség most bennem is van: irigylem Rády Juditot, hogy számára több mint kétszáz oldalnyi beszélgetés jutott, az újságíróknak sürítenie kell, amikor arról beszélünk, miként lehet több mint fél évszázadon keresztül Újpesten gyógyítani.

– Nagyon jól megvoltunk, megvagyunk együtt Újpest és én. Fiatal orvosként 1953-ban kerültem a Károlyi Kórházba, amelynek orvos gárdája az ott-honról hozott világot idézte: szeretek, megbecsültek. A belgyógyászat és a reumatológia közös területet alkotott, belekóstolhattam egy kis sebészetbe is. Nagy örömforrás volt a betegek és a kollégák szeretete.

– Miért került sor váltásra?
– Nagyon hirtelenül: a már működő SZTK vezetője felkért: szervezzem meg az új „modellt”, a körzeti orvosi hálózatot, amelyet a mai Görgey és a Kölcsey utcák találkozásánál lévő orvosi rendelő megnyitása jelentett. A házi orvoslás más volt, mint a mai: az orvos kollégák saját lakásukban kialakított rendelőben látták el a betegeket, kacfifantós egészségbiztosítási rendszerben. Ekkor 1956-ot írtunk.

– A szervezőmunkára éppen egy kórházi gyakorló orvos kellett?
– Állítólag nem volt más megoldás, de tetszett a feladat is. Emberközpontú, új vívmányt jelentett, a rendelési idők, ügyeletek ugyanis nem hagytak lefedetlen időt. Naponta kétszer rendeltem, a köztes időben elláttam a fekvőbetegeket, illetve azon túl is, hiszen egy lelkiismeretes orvos munkaidejének soha sincs vége. Tudták, hogy reumatológiát is tanultam, így kiegészítő orvosnak hívtak a Péterffy Sándor utcai rendelőbe, ahová újpesti és a környező települések, kerületek betegei jártak. A siker nyomán Újpesten is megszervezhettem a reumatológiai rendelést, és dolgozhattam ott is. Ez azért volt jelentős, mert nagyon sokan szenvednek mozgásszervi panaszoktól. Később a napjaim egészét a körzeti munka és az ügyeletek tették ki. Újpesten idővel megkezdődött a körzetek átszervezése, mi rendelőnk például átköltözött az SZTK épületének Dessewffy utcai bejá-

ratához. Tóth Károly doktorral például tíz évet dolgoztunk ott. Majd visszakerültünk a Dózsa György útra, ahol nyugdíjazásomig dolgoztam. Körzetem felét a kertvárosban, és a kevésbé elegáns, de sokáig meglévő földszintes házakban élők jelentették. Az itt lakók nagy tiszteletben tartották az orvost, várták eseménybe menő látogatását. A mai napig emlékszem a kancsóban álló friss vízre, a kézmosásra odakészített lavórra és az orvosnak járó külön szappanra. Az idő tájt a háziorvosok adták az éjszakai és a hétféligi ügyeletet is, amelynek során az ellátás az egész kerületre vonatkozott. Nincs olyan utca Újpesten, amit ne ismertem volna... 67 éves koromban mentem nyugdíjba.

– Papíron, ugye?

– Akkoriban már orvos is kérdezte tőlem: „Doktor úr, a maga szíve sose fáj?” Kicsit visszavettem a tempóból, de később új dologba is belevágtam a feleségemmel, aki a MEV majd a MFKI üzemorvosa volt. Megvásároltuk a Fóti úti rendelőt és magánpraxist indítottunk. Majd 2003-ban döntöttünk úgy: visszaadjuk a praxist és nyugdíjasok leszünk, valóban.

– Hogyan működik egy házasság, ahol mindketten háziorvosok? – kérdezem dr. Mester Ildikótól.

– Nem egyszerűen, mert sokat voltunk, úton és mindketten szeretjük a hivatásunkat. Az ismeretségünk is Újpesthöz köt, Zoli ismerte a családomat, én pedig, amikor az egyetemen végeztem, bekértem az akkor már igen megbecsült és jó hírű orvoshoz, hogy gyakorlati tapasztalatokat szerezzek. Nem sokkal később összeházasodtunk, majd megszületett a fiunk. Az egész pályámon arra törekedtem, hogy olyan jó orvos legyek, mint a férjem. Nem nekem kell megítélnem, ez mennyire sikerült. Az én rendelőm az Árpád úton, illetve a Jókai utcában volt. Sokat dolgoztunk, a fiunk talán éppen a jövő-menő életmódunk miatt nem lett orvos, amit először nagyon sajnáltam. De igaza van a férjemnek: hagyni kell, hogy azt csinálja amit szeret. Ügyész lett. Annyira leterhelt, mint a szülei voltak. Ebből a szempontból nem járt jobban, de „gyógyít” ő is, igaz, átvitt értelemben.

– Az orvosi munkát választanák, ha újrakezdhették?

– Igen, az a legszebb hivatás! – vágja rá rögtön dr. Mester Ildikó és dr. Fedor Zoltán egyszerre.

– BANGHA KATALIN

Fölfeszült szívárvány – Fedor doktor mesél című könyvről az Uncius Könyvműhely 06-70-361-3732-es számán, illetve az unciusmuhely@gmail.com címen kérhető felvilágosítás.